

Em sẽ tập yêu anh, chàng Cảnh Sát ạ!

Tối qua, anh bị người con gái anh yêu thương bấy lâu lừa gạt. Cô ấy có nụ cười hiền, tấm lòng nhân hậu và đặc biệt, cô có ánh mắt giống Dương – luôn u uất! Lúc nhìn thấy ánh mắt đó cười thật tươi với người con trai khác anh đã không thể kiềm chế được mình.

- AAAAAA..... Anh ơi, em đỗ đại học rồi!!! Hiu hiu hiu!!! Ôi sướng chết mất thôi!

- Sướng nhé!!! La hét vừa thôi không lại bị hốt đi bây giờ!

- Xí! Còn lâu nhé! Em báo cho anh nghe tin này đầu tiên đấy!!! Tất nhiên là sau ba mẹ!!! Ahaha

- Vâng , thưa cô! Bây giờ thì cô nên đi ngủ đi cho thế giới này bình lặng vài phút được không?

- Ồi xời, còn phải gọi báo cho thầy nữa cơ! Tí nữa em sẽ ngủ đến ngày kia luôn!!! Hiu hiu!!!

- Ừa, ngủ đi rồi lúc nào ra đây anh dẫn đi chơi nhé!

Anh chính là người mà cô quen trên facebook từ năm ngoái. Hai người đối xử với nhau không như anh em bạn bè mà cũng không ra yêu đương. Nó cứ lững lờ, cứ không rõ ràng giữa hai mối quan hệ như thế!

Nhưng thật sự là cô đã yêu anh từ lâu lắm rồi. Cái tuổi nhỏ nhỏ, mới lớn như này thì dễ bị xiêu lòng lắm. Anh thì vẫn vì cô mà im lặng, anh không muốn cô vì anh mà thi trượt, bỏ lỡ mất tương lai phía trước...

1 tuần sau...

- Em ra quán trà đá ở cổng trường anh nhé, anh đang ngồi với bạn!

- Ôi, ngại chết được! Thích nơi nào chỉ có riêng hai đứa chúng mình thôi hà!!!!

- Cô im đi thôi nhờ! Chỉ có anh với 1 người bạn nữa thôi, không có gì phải ngại! Với lại nó cũng hiền lắm, bạn thân anh đấy!

- Cứ thẹn thẹn sao á!

- Cô mà cũng biết thẹn cơ hả? Mà này, thằng này là đứa ngoan ngoãn, hiền lành, thanh niên nghiêm túc. Cấm em giở trò gì với nó đấy nhé!

- Khiếp! Lai cơ bót!

- Nói nhiều quá! Đến đi!

Anh cúp máy cái rụp làm cô không kịp trả treo lại. Vì trường Cảnh Sát cô thi báo điểm muộn quá nên không kịp ở nhà nhiều đã phải ra Hà Nội sớm để chuẩn bị nhập học. Với lại, ở nhà mãi cũng chán nên cô ra đây với anh chị, với cháu và... với anh.

Hai người chưa bao giờ gặp mặt nhau, chỉ mới nhìn qua ảnh đôi lần. Nhưng đối với cô, điều đó không quan trọng, quan trọng là cô hiểu được anh, hiểu được con người nhạy cảm, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong thì thật mềm yếu và cô đơn. Cô yêu anh, yêu con người anh, nhưng giờ đây, cô chỉ dám yêu anh trong im lặng và giấu đi cảm xúc của mình.

Bởi lẽ một điều, nếu yêu anh, cô sẽ mệt mỏi và đau khổ nhiều lắm!

- Này bên này!!!

Khi cô đi chậm chậm để tìm chỗ anh thì anh đã chạy ra gọi. Anh thấp, gầy và đen. Nhưng gương mặt sáng, nhìn trông là người có học thức.

- Em xinh hơn trong ảnh nhiều đó, Dương!

- Hì...

- Ồ ôi!!! Lâu lắm mới thấy cô thẹn được một cái đấy!

- Anh im đi! Muốn chết hả? À... mà... Người bạn thanh niên nghiêm túc của anh đâu rồi? Sao thấy có mình anh vậy hà!

- À, nó phải quay về trường trực thay bạn nên đi rồi!

Hai người ngồi hàn huyên tâm sự mãi. Nói về cuộc sống, về bạn bè, về tương lai, về gia đình. Giờ đây, đối với cô, anh chỉ như một người anh tốt. Cô không muốn yêu ai ở cái tuổi dờ dờ ương ương này nữa, cô muốn có một chỗ dựa vững chắc khi chính bản thân đã đủ chín chắn.

Vì, cô sợ đau lắm!

Thế là cô cũng đã nhập học được 2 tháng. Lần đầu tiên tiếp xúc và làm quen với môi trường quân đội, cô đã thật sự ngỡ ngàng. Nơi đây, không có lấy một người bạn, không có máy tính và vì nó mà cô bỏ hết mọi thói quen cũ của mình.

Cô là một cô gái cao, gầy và yếu, cũng may ra đủ tiêu chuẩn để qua được vòng sơ tuyển. Ở nhà thì được ba mẹ chăm sóc đầy đủ, ở đây, cô phải cháng nường để tập luyện, phải lăn lê bò toài trên mặt đất làm tối về đau ê ẩm người, còn phải dậy sớm, và đặc biệt là phải đi ngủ sớm.

Đối với một con cú đêm như cô thì 1, 2 giờ sáng vẫn còn sớm. Từ khi vào đây, cô phải lên giường từ 9 rưỡi. Đêm nào cô cũng trằn trọc, thao thức cũng đi ra đi vào như bóng ma và khóc cũng thật nhiều.

Đêm nay là một đêm như vậy, cô đứng dậy đi ra nhà vệ sinh rồi cố tình đi dạo dạo xung quanh. Cô thấy nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ bạn bè, nhớ một thời học sinh mà cô chỉ mới chia tay đây thôi, nhớ máy tính, nhớ phòng ngủ,....

Bỗng đâu từ trên trời rơi xuống một thứ mềm mềm rồi lao ngay xuống đầu cô. Cô giật mình, theo phản xạ, đưa tay lên giật ra xem thứ gì. Thì....

- Ôi trời ơi! Cái quái gì thế này!

Đó chính là một cái quần đùi, nhưng là quần đùi của nam và còn một điều đặc biệt nữa là nó có màu hồng. Cô tức điên nhưng cũng buồn cười lắm! Rồi ngẩng mặt nhìn lên thì thấy mấy người đó núp vội vào trong. Cô mỉm cười tinh nghịch nói vọng lên:

- Xin hỏi khổ chủ của chiếc quần hồng này là ai ạ! Nếu không xuống nhận

dạng người thân thì tôi sẽ mang đến phòng thầy giám thị ạ!

Rồi không gian im ắng, không có ai lên tiếng. Cô lại cười, lần này cô cười to lắm.

- Quần hồng à, thật là thương cho mày quá đi! Bị chủ ném bỏ rồi lại còn không thèm nhận!

- Em... em ơi!!!

Cô đang định quay đầu thì một giọng run run vang lên sau lưng. Quay lại là một chàng trai cao to, mặt sáng, da trắng và có ánh mắt hiền. Cô không nghĩ là một anh chàng như thế này lại có được một chiếc quần... đẹp như vậy. Nhưng cũng không đoán được: Biết người, biết mặt, không biết... quần đùi mà.

- Dạ! Anh cần gì ạ! – Cô nhẹ nhàng hết sức có thể.

- Cho anh... cho anh... – Nói rồi anh chỉ chỉ vào thứ mà cô đang cầm trong tay.

- Anh nói tiếp đi ạ!

- Quần... quần... em... em...

- Ái ui! Cái lão này dê xồm quá cơ ạ, tôi có mặc quần đấy nhé và nó cũng không có bất kì vấn đề gì! – Cô cười. Cười chàng trai ngố ngố này. Có hay không mà người ta nói đúng: Trai cảnh sát hiền mà ngố thật.

- Cho anh xin cái quần! – Anh ta nói nhanh hết sức có thể rồi cúi gằm mặt, không dám nhìn lên.

-Ồ ôi! Xin cái quần gì thì nhớ nói rõ nhé! Tự nhiên nửa đêm nửa hôm gặp con gái lại “cho anh xin cái quần” là không ổn chút nào.

- Hai anh chị kia, làm gì ở đó hả?

Cô đang cười sung sướng khi thấy nét mặt xấu hổ của anh chàng kia thì sau lưng vang lên tiếng hét. Cả hai không ai bảo ai vội nấp vào cùng một bụi cây

gần đó. Chỉ mong sao không bị phát hiện. Khoảng cách thật gần cô mới nhận ra, cái anh này đẹp trai thật.

Và cái vấn đề bây giờ không nằm ở cái đẹp trai hay không đẹp trai kia nữa. Mà là cả hai đã bị thầy giám thị bắt được và 10 giờ ngày hôm đó, có hai bóng người ngồi viết bản tường trình.

Cô viết nhoay nhoáy, chỉ một loáng đã tường trình xong vụ việc vừa xảy ra. Ngày trước khi còn đi học, cô cũng tham gia vào nhiều vụ đánh nhau ở trường, nhưng đứng ở cương vị là người làm chứng và đi... cổ vũ. Quay qua bên kia thì thấy anh chàng đó vẫn loay hoay ở chữ: “Bản tường trình”.

Cô vừa tức, vừa thương. Vì anh ta mà cô mới vào trường mà đã mắc lỗi, còn thương thì đó là lẽ thường tình. Cô đẩy tờ giấy của mình sang chỗ anh ta. Anh ngồi đọc, nghiền ngẫm một lúc rồi la lên:

- Sao cô lại viết như thế này? – Đến lúc này đây, cái con người thật của ai đó mới lộ nguyên hình. Hóa ra này giờ anh đang giả bộ...

- Sao nào? Sự việc theo cách nhìn của tôi thì nó là như thế mà! – Cô vênh mặt. Dù sao thì người bị hại là cô mà.

- Cô gian lận! Bịa chuyện! Làm gì có chuyện tôi đe dọa cô như cô viết trong này!

- Tôi muốn thế đấy! Trả đây! Tôi đi nộp cho thầy! – Cô giật lấy tờ giấy.

- Tôi không trả! Chưa thấy có người nào mặt dày như cô! Nói dối không biết ngượng!

- Trước khi nói người khác thì nên nhìn lại mình đi nhé! Không có lửa thì sao có đồng nhọ này hả? Chính anh là người gây ra phiền phức này. Vì thế, anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

- Tôi nói cho mà biết, tôi không phải là người dễ chịu trận thế đâu! Tôi sẽ đi nói với thầy giám thị!

- Trước khi đi thì tôi khuyên anh nên để lại cái “bản tường trình” mang tên tôi!

- Không trả!

- Trả!

Hai người giằng co một hồi, tờ giấy trong tay đã biến dạng rồi “xoẹt” một cái.

- Hai anh chị này, làm gì thế hả?

10 giờ 30 phút có ba bóng người ngồi trong phòng.

- Thưa thầy, sự việc là thế đấy ạ! Hix... hix...

-Ừ thôi, em đừng khóc nữa. Chuẩn bị về đi ngủ đi, tôi không phạt em gì đâu!

- Cô thôi đi! Đồ hai mặt, đồ nhỏ mọn!

- Cậu im đi thì có! Đàn ông gây ra chuyện mà không chịu trách nhiệm! Tôi phạt cậu dọn vệ sinh 1 tuần! Nhớ là cả 4 tầng của khu này đấy! (nói đoạn quay sang cô) Thôi, em về đi nghỉ đi!

- Dạ... hix hix.... Lâu lâu...

Một tuần sau.

- Dạ, nay em rảnh!

- Đi xem đá bóng với tụi anh nhé!

- Êu... hay thế! Đá đội nào vậy anh?

- Đá với bên Kinh Tế!

- Ô sờ kê luôn, em kêu Hương bạn em đi cùng nữa nhé!

Sau trận bóng.

- Anh đá hay thế! Nhưng mà có vẻ hơi bị hao sức lúc đầu!

- Ừ, anh hay đá như thế! Đi uống nước với tụi anh luôn nhé!

- Dĩ nhiên rồi!

- AAAAAAAAAAAAA..... anh kiếm đâu ra cái mặt này đây?

- À quên, chưa giới thiệu em biết! Đây là Phúc, bạn anh cũng học bên Cảnh Sát đấy!

- Bạn ạ! Bên Cảnh Sát ạ! Omeoi! – Dương kêu ầm lên, khắc tinh của đời cô là đây chứ là đâu.

- Quen nhau không Phúc?

- Dĩ nhiên là quen rồi! Nhờ hồng phúc của cô bé xinh xắn này mà mình phải dọn nhà vệ sinh một tuần nay đấy! Đúng là Oan gia ngõ hẹp mà!

- Đúng rồi! Cũng qua lần đó mà em mới nhận ra được một chân lý: Thường thì đẹp trai không đi liền với bình thường.

- Cô...

- Thì sao?

...

Tết, anh rủ cô và bạn về quê anh chơi. Quê anh là một tỉnh miền trung quanh năm cát trắng cồn cỗi nhưng nổi tiếng là đất học: Nghệ An. Mùa đông lạnh, gió mùa mang theo cái hanh khô đến làm nơi này như bừng sáng. Không quá giá buốt như Hà Nội, cũng không nóng nực như Sài Gòn, nơi đây có một cái lạnh riêng nín thở người ở lại.

- Quê anh nghèo lắm nên ăn Tết không to như dân Bắc đâu.

- Chả sao! Vui là chính mà anh!

- Ở nhà đến mừng 2 anh dẫn 3 đứa lên nhà Phúc ở Vinh chơi nhé!

- Không đi! Không đi đâu!

- Phải đi! – Cả ba người kia cùng đồng thanh làm cô không dám ý kiến gì

nữa. Vậy là quyết định mừng 2 lên nhà hân ta...

Mùng 2 đã đến, cái ngày tử của cô cùng đến! Nếu như ở trường, cô còn có chỗ dựa là thầy giám thị, ở ngoài là anh và bạn bè. Còn ở đây, chính là vương quốc của hân. Cho kẻo cô cũng không dám chọc. Nhưng sự thật trong quá khứ cô đã chọc hân rồi. Lần này cô chết chắc.

- Mới mừng 2 Tết mà cậu đã rước của nợ đến nhà tớ là sao?

- À! Hà hà hà! Tại Dương nó cứ đòi đi đấy chứ! Bảo là quý anh Phúc lắm nên nhất định đi!

- Em đòi... – 3 cặp mắt cùng quay đầu bắn đạn vào cô, cô nuốt từng lời. Vì trước khi đi đã được dặn dò, không được chọc tức Phúc, bằng không là bị bỏ lại giữa đường.

- Vì hôm nay vẫn là Tết nên không tính chuyện cô nữa.

- Anh... Nhớ lấy! – Dương mỉm cười, một nụ cười có vẻ nguy hiểm, nhưng thực chất, lòng cô thấy cũng thú vị.

Hết Tết! Xa nhà, xa gia đình. Đi học lại.

Một cuối tuần buồn chán nữa lại đến. Hôm nay cô có nhiệm vụ qua cơ quan chị để lấy đồ về nấu ăn cho cháu. FA có truyền thống như cô thì cuối tuần chủ yếu chỉ ở bên gia đình.

Ủy ban nhân dân quận Thanh Xuân, Thành phố Hà Nội.

Hôm nay cô mặc váy ren, tóc xõa tung và có thêm chút make up theo lời đe dọa của chị. Có vẻ như là chị cô lại nghĩ ra một phi vụ mai mối nào đó và bắt cô thực hiện. Cô không chán ghét nhưng cũng không thích và có một bí mật nhỏ nhỏ từ hồi bé của cô mà không ai biết được.

Từ nhỏ, gần nhà cô có một chị hàng xóm cực hiền và tính cách rất người lớn tên Mai. Chị nói gì cô cũng nghe, bảo gì cũng làm và xem lời chị như “thánh chỉ”. Có một hôm, chị Mai mới xem xong một bộ phim tình cảm lâm ly bi đát đến mức chị khóc suốt 3 ngày trời. Dương thấy chị khóc thì cũng khóc theo.

Trong tiếng nấc nghẹn, chị có đọc lên một đoạn thơ ám ảnh Dương cả đời:

Em không lấy chồng police đâu.

Súng đạn luôn ở sẵn trong đầu.

Nửa đêm hai đứa đang ngon giấc.

Giật mình anh nói: Bắn vào đâu?

Từ đó trở đi, cô quyết tâm, không lấy chồng làm cảnh sát!

Vừa bước vào phòng chị, cô nghe có tiếng quát tháo từ phòng bên vang lại:

- Tôi đề nghị anh điền đầy đủ thông tin cá nhân vào tờ khai! Nếu anh vẫn cứ tiếp tục im lặng, tôi sẽ tạm giam anh 2 ngày.

- ...

- Anh có biết chữ không thế? Anh có hiểu tôi nói gì không hả?

Trong lúc chờ chị đi lấy đồ, cái máu tò mò trong người trỗi dậy, cô mon men ngó đầu qua phòng bên.

Giật mình. Cô đứng thẳng dậy, cổ căng mắt nhìn kĩ.

Đó chính là cái người kia!

- Chào anh Hòa! Anh đang làm việc ọ? Hì! – Cả cơ quan của chị, ai cô cũng biết và cũng có rất nhiều người biết cô.

- À, Dương! Mới đến à em!

- Dạ! Em đến tìm chị Hương! À, anh này, cái người này là bạn em ọ!

Cả hai người trong phòng cùng đồng thời nhìn về phía cô. Ngạc nhiên!

- Bạn em thật hả?

- Vâng ạ! Một người bạn cũng lâu lâu rồi ạ! Mà anh ấy mắc lỗi gì đấy ạ?

- À, đánh nhau ấy mà! Tối qua anh đang trực thì nghe điện thoại nói là có một vụ đánh nhau. Lúc ra đến nơi thì thấy bố tướng này sắp đánh chết con nhà người ta rồi. Mà cứng đầu quá, anh bảo điền thông tin vào không chịu. Anh hỏi tên cũng im.

- Em bảo lãnh cho anh này được không ạ!

...

12 giờ trưa.

- Anh biết mình là ai không mà dám đánh người như thế hả?

- Là ai à? Là ai? – Anh cười khẩy.

- Anh chính là một người cảnh sát, người sẽ đem lại bình an và hạnh phúc cho mọi người. Chúng ta, cả anh và tôi, đều là những người đại diện cho chính nghĩa là người thực thi pháp luật. Anh có nghĩ rằng, những hành động, dù là nhỏ nhất thôi, cũng làm cho mọi người không còn niềm tin vào pháp luật, vào công lý và chính họ, sẽ tự cho mình cái quyền đi thực thi pháp luật. Đến lúc đó thì xã hội sẽ ra sao? Tôi không hiểu anh suy nghĩ gì mà lại dám đi đánh người như thế. Nhà nước, nhân dân bỏ tiền ra để nuôi anh, dạy anh, không phải là để anh đi đánh người như thế!

- Cô nói đủ chưa?

- Rồi!

- Tôi đi!

- Hãy nhớ lấy những gì tôi nói! Sẽ không còn bất kì ngoại lệ nào nữa đâu! Đến lần thứ hai thì trách nhiệm sẽ hoàn toàn do anh chịu!

Phúc lang thang cô đơn trên con đường đầy mùi hoa sữa. Anh nghĩ về cuộc sống, về tình yêu mới vỡ tan, nghĩ về cuộc sống, nghĩ về trách nhiệm và nghĩ về Dương.

Tối qua, anh bị người con gái anh yêu thương bấy lâu lừa gạt. Cô ấy có nụ cười hiền, tấm lòng nhân hậu và đặc biệt, cô có ánh mắt giống Dương – luôn u uất! Lúc nhìn thấy ánh mắt đó cười thật tươi với người con trai khác anh đã không thể kiềm chế được mình.

Anh lao vào đánh người đó. Anh đánh như là để xoa dịu trái tim tan vỡ của mình, đánh cho những tin tưởng bấy lâu bị lừa gạt, đánh cho bản thân không trào ra những giọt nước mắt yếu đuối.

Anh vẫn mơ hồ cho đến khi gặp Dương, cô đã làm cho anh tức điên, nhưng chính cô cũng đã làm anh tỉnh ngộ. Đúng, anh chính là một người cảnh sát, là đầy tớ của nhân dân. Dù cho là có chuyện gì xảy ra anh cũng không thể phụ lòng họ được. Những cơm ăn, áo mặc này đây là của họ. Niềm tin của họ cũng là đặt vào những người như anh cả. Anh không thể phụ lòng họ được

Anh về trường và bị kỉ luật nhẹ! Vào đến phòng, anh vội bật máy tính và vào trang truyennganhay.net viết status tâm trạng. Anh không thích facebook như bao người khác, đối với anh, nó ồn ào và vội vã quá. Nên dù cho chỉ có một mình mình online, anh vẫn dùng Yahoo và thỉnh thoảng đọc lại những dòng kỉ niệm gắn với nó.

Bẵng đi một thời gian dài anh không gặp cô và cũng không thấy được ánh mắt và nụ cười đó.

Tháng 10 lại đến, tháng 10 buồn, tháng 10 mưa và tháng 10 của nhớ mong.

Sinh nhật anh lại đến. Cô chuẩn bị quà sinh nhật cho anh từ trước cả tháng. Cô làm cho anh một bức tranh quilling hình quả bóng tròn với dòng chữ: “Belief”.

Anh tổ chức ở nhà rồi sau đó đi KTV, bạn bè của anh cô không biết nhiều nên hơi lạc lõng. Mọi người chuyển mic kêu cô hát một bài. Không thể từ chối nên cô đành chọn bài.

Cô hát bài hát mà mỗi lần nhớ anh, cô đều nghe rồi nhẹ nhàng mà khóc : “How did i fall in love with you”. Hát xong, cô im lặng bước ra ngoài, lên ban công hóng gió.

Cô lại khóc. Nước mắt lạnh, gió lạnh và nỗi cô đơn cũng lạnh...

- Tôi nghĩ em không biết khóc là gì chứ?

Bước đến và đứng bên cạnh. Anh cảm nhận được giọt nước mắt của yếu đuối, của bất lực, của cô đơn như anh đã từng.

- Anh thì biết gì?

- Anh không biết gì cả! Thế nên anh mới đứng đây với em!

- Với em?

- Take me to your heart. Take me to your soul
Give me your hand before I'm old.
Show me what love is – haven't got a clue
Show me that wonders can be true.

Dương bất ngờ, cô nhìn sang phía anh. Cô nhìn thấy một ánh mắt thật chân thành, thật hiền, và cũng thật ấm áp.

- Take me to your heart. Take me to your soul.
Give me your hand and hold me.
Show me what love is – be my guiding star.
It's easy take me to your heart.

Lần này là cả hai cùng ngẫu ngao hát!

Bài hát kết thúc, Dương cười và anh cũng cười. Cả hai đều thấy nhẹ lòng.

- Cô bé! Yêu anh được không?

- Nếu em nói không thì sao?

- Không hả? Hahaha! Yêu anh hời lắm đấy!

- Hời hả? Ừ thèm!

- Á à, nhớ nhé!

Dương quay đi, hướng mắt về phía xa xăm với những ánh đèn điện đèn Hà

Nội mờ ảo. Rồi thì thầm: “Em sẽ tập yêu anh, chàng Cảnh Sát ạ!”

Cô không muốn giấu lòng mình thêm một phút nào nữa, bởi lẽ, cô đã yêu anh mất rồi!